2025/1904

19.9.2025

DECIZIA (UE) 2025/1904 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 10 septembrie 2025

privind aprobarea de către Uniune a Acordului privind interpretarea și aplicarea Tratatului privind Carta energiei

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 194,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) În hotărârea sa din 2 septembrie 2021 în cauza C-741/19 ([3]), Republica Moldova/Komstroy (denumită în continuare „Hotărârea în cauza Komstroy"), Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a statuat că articolul 26 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Carta energiei, aprobat în numele Comunităților Europene prin Decizia 98/181/CE, CECO, Euratom a Consiliului și a Comisiei ([4]), urmează să fie interpretat în sensul că nu este aplicabil litigiilor dintre un stat membru și un investitor dintr-un alt stat membru în legătură cu o investiție realizată de respectivul investitor în primul stat membru, și anume litigii în interiorul UE.

(2) În pofida Hotărârii în cauza Komstroy, instanțele de arbitraj au continuat să se declare competente și să pronunțe hotărâri în cadrul procedurilor de arbitraj în interiorul UE, care se presupune că ar fi întemeiate pe articolul 26 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Carta energiei. Potrivit CJUE, orice astfel de hotărâre este incompatibilă cu dreptul Uniunii, în special cu articolele 267 și 344 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Prin urmare, astfel de hotărâri nu pot produce efecte juridice și plata pentru despăgubirile acordate în urma respectivelor hotărâri nu poate fi executată.

(3) Punerea în aplicare efectivă a dreptului Uniunii este subminată de pronunțarea de hotărâri care încalcă dreptul Uniunii în cadrul procedurilor de arbitraj în interiorul UE. Prin urmare, există un risc de conflict între tratate, pe de o parte, și Tratatul privind Carta energiei astfel cum a fost interpretat de unele instanțe de arbitraj, pe de altă parte, care, dacă ar fi confirmat de instanțele unei țări terțe, ar deveni un conflict juridic de facto în cazul în care astfel de hotărâri ar exista în ordinile juridice ale țărilor terțe.

(4) Potrivit jurisprudenței CJUE, riscul unui conflict juridic este suficient pentru a determina incompatibilitatea unui acord internațional cu dreptul Uniunii. Prin urmare, riscul unui astfel de conflict între tratate și Tratatul privind Carta energiei ar trebui să fie eliminat. Adoptarea unui instrument de drept internațional sub forma unui acord care să stabilească înțelegerea comună a părților la acordul respectiv cu privire la neaplicabilitatea articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei ca temei pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE ar contribui la eliminarea respectivului risc.

([1]) Avizul din 4 decembrie 2024 (JO C, C/2025/776, 11.2.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/776/oj).
([2]) Poziția Parlamentului European din 18 iunie 2025 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 8 iulie 2025.
([3]) Hotărârea Curții de Justiție din 2 septembrie 2021, Republica Moldova/Komstroy, C-741/19, ECLI:EU:C:2021:655, punctul 66.
([4]) Decizia 98/181/CE, CECO, Euratom a Consiliului și a Comisiei din 23 septembrie 1997 privind încheierea de către Comunitățile Europene a Tratatului privind Carta energiei și a Protocolului la Carta energiei privind eficiența energetică și aspectele conexe referitoare la mediu (JO L 69, 9.3.1998, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1998/181/oj).

(5) Comisia, în numele Uniunii, precum și statele membre au încheiat negocieri privind termenii unui acord privind interpretarea și aplicarea Tratatului privind Carta energiei. Înțelegerea comună cuprinsă în acordul respectiv a fost reiterată în „Declarația privind consecințele juridice ale Hotărârii Curții de Justiție în cauza Komstroy și înțelegerea comună privind neaplicabilitatea articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei ca temei pentru procedurile de arbitraj din interiorul UE" din 26 iunie 2024 ([5]).

(6) Prin urmare, Acordul privind interpretarea și aplicarea Tratatului privind Carta energiei ar trebui să fie aprobat pentru a permite semnarea sa de către Uniune și pentru a exprima consimțământul Uniunii de a-și asuma obligații în temeiul acestuia,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Se aprobă Acordul privind interpretarea și aplicarea Tratatului privind Carta energiei care însoțește prezenta decizie.

Articolul 2

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Strasbourg, 10 septembrie 2025.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președinta	*Președintele*
R. METSOLA	M. BJERRE

([5]) JO L, 2024/2121, 6.8.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/declar/2024/2121/oj.

ACORD PRIVIND INTERPRETAREA ȘI APLICAREA TRATATULUI PRIVIND CARTA ENERGIEI

REGATUL BELGIEI,

REPUBLICA BULGARIA,

REPUBLICA CEHĂ,

REGATUL DANEMARCEI,

REPUBLICA FEDERALĂ GERMANIA,

REPUBLICA ESTONIA,

IRLANDA,

REPUBLICA ELENĂ,

REGATUL SPANIEI,

REPUBLICA FRANCEZĂ,

REPUBLICA CROAȚIA,

REPUBLICA ITALIANĂ,

REPUBLICA CIPRU,

REPUBLICA LETONIA,

REPUBLICA LITUANIA,

MARELE DUCAT AL LUXEMBURGULUI,

REPUBLICA MALTA,

REGATUL ȚĂRILOR DE JOS,

REPUBLICA AUSTRIA,

REPUBLICA POLONĂ,

REPUBLICA PORTUGHEZĂ,

ROMÂNIA,

REPUBLICA SLOVENIA,

REPUBLICA SLOVACĂ,

REPUBLICA FINLANDA,

REGATUL SUEDIEI și

UNIUNEA EUROPEANĂ,

împreună denumite în continuare „părțile”,

ȚINÂND SEAMA de Tratatul privind Carta energiei, semnat la Lisabona la 17 decembrie 1994 ([1]) și aprobat în numele Comunităților Europene prin Decizia 98/181/CE, CECO, Euratom a Consiliului și a Comisiei la 23 septembrie 1997 ([2]), astfel cum a fost modificat ultima dată,

([1]) Actul final al conferinței Cartei Europene a Energiei (JO L 380, 31.12.1994, p. 24, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1994/998/oj).

([2]) Decizia 98/181/CE, CECO, Euratom a Consiliului și a Comisiei din 23 septembrie 1997 privind încheierea de către Comunitățile Europene a Tratatului privind Carta energiei și a Protocolului la Carta energiei privind eficiența energetică și aspectele conexe referitoare la mediu (JO L 69, 9.3.1998, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1998/181/oj).

ȚINÂND SEAMA de normele dreptului internațional cutumiar, astfel cum au fost codificate în Convenția de la Viena privind dreptul tratatelor, întocmită la Viena la 23 mai 1969,

AVÂND ÎN VEDERE că membrii unei organizații de integrare economică regională în sensul articolului 1 punctul 3 din Tratatul privind Carta energiei exprimă în continuare o înțelegere comună cu privire la interpretarea și aplicarea unui tratat în relațiile *inter se*,

REAMINTIND că retragerea din Tratatul privind Carta energiei nu afectează compoziția organizației de integrare economică regională menționată în tratatul respectiv și nici nu exclude interesul de a exprima o înțelegere comună cu privire la interpretarea și aplicarea tratatului atât timp cât se poate considera că acesta produce efecte juridice față de o parte care s-a retras și, în special, în ceea ce privește articolul 47 alineatul (3) din Tratatul privind Carta energiei,

ȚINÂND SEAMA de Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) precum și de principiile generale ale dreptului Uniunii Europene,

AVÂND ÎN VEDERE faptul că mențiunile referitoare la Uniunea Europeană din prezentul acord trebuie înțelese și ca mențiuni referitoare la predecesoarea sa, Comunitatea Economică Europeană și, ulterior, la Comunitatea Europeană, până la momentul înlocuirii acesteia de Uniunea Europeană,

REAMINTIND că, în conformitate cu jurisprudența Curții Permanente de Justiție Internațională ([3]) și a Curții Internaționale de Justiție ([4]), dreptul de a da o interpretare cu valoare de autoritate unei norme juridice aparține părților la un acord internațional în raport cu acest acord,

REAMINTIND că statele membre ale Uniunii Europene (denumite în continuare „statele membre") au cedat Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) dreptul de a da interpretări cu valoare de autoritate dreptului Uniunii, astfel cum a explicat CJUE în Hotărârea din 30 mai 2006, în cauza C-459/03, Comisia/Irlanda (Mox Plant) ([5]), care a statuat că competența exclusivă de interpretare și de aplicare a dreptului Uniunii acoperă și interpretarea și aplicarea acordurilor internaționale la care Uniunea Europeană și statele sale membre sunt parte, în cazul unui diferend între două state membre sau dintre Uniunea Europeană și un stat membru,

REAMINTIND că, în conformitate cu articolul 344 din TFUE, statele membre se angajează să nu supună un diferend cu privire la interpretarea sau la aplicarea tratatelor unui alt mod de soluționare decât cele prevăzute de acestea,

REAMINTIND că, în Hotărârea sa pronunțată în 6 martie 2018, în cauza C-284/16, *Achmea* ([6]), CJUE a statuat că articolele 267 și 344 din TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei dispoziții cuprinse într-un acord internațional încheiat între statele membre, potrivit căruia un investitor din unul dintre aceste state membre, în cazul unui diferend referitor la investiții în celălalt stat membru, poate iniția o procedură împotriva acestui din urmă stat membru în fața unui tribunal arbitral a cărui competență acest stat membru s-a obligat să o accepte,

REAMINTIND poziția reiterată în mod constant a Uniunii Europene potrivit căreia nu era prevăzut ca Tratatul privind Carta energiei să se aplice în relațiile din interiorul UE și că nu a fost și nu ar fi putut fi intenția Uniunii Europene, a Comunității Europene a Energiei Atomice și a statelor membre ale acestora ca Tratatul privind Carta energiei să creeze obligații între acestea, întrucât a fost negociat ca instrument al politicii energetice externe a Uniunii Europene în vederea stabilirii unui cadru de cooperare în domeniul energetic cu țările terțe, în timp ce politica energetică internă a Uniunii Europene constă într-un sistem elaborat de norme menite să creeze o piață internă în domeniul energiei, care reglementează exclusiv relațiile dintre statele membre în domeniul respectiv,

([3]) Curtea Permanentă de Justiție Internațională, Chestiunea Jaivorzina (frontiera dintre Polonia și Cehoslovacia), Aviz consultativ, (1923) PCIJ Seria B nr. 8, p. 37.

([4]) Curtea Internațională de Justiție, Rezervele la Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, Aviz consultativ, (1951) CIJ. Rapoartele, 15, p. 20.

([5]) Hotărârea Curții de Justiție din 30 mai 2006, Comisia/Irlanda, C-459/03, ECLI EU:C:2006:345, punctele 129-137.

([6]) Hotărârea Curții de Justiție din 6 martie 2018, Achmea, C-284/16, ECLI EU:C:2018:158.

REAMINTIND că, în hotărârea sa din 2 septembrie 2021 în cauza C-741/19, Republica Moldova/Komstroy ([7]) (denumită în continuare „Hotărârea în cauza Komstroy"), confirmată în Avizul său din 16 iunie 2022, 1/20 ([8]), CJUE a statuat că articolul 26 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind Carta energiei trebuie interpretat în sensul că nu se aplică litigiilor dintre un stat membru și un investitor dintr-un alt stat membru cu privire la o investiție realizată de acesta din urmă în primul stat membru,

REAMINTIND că, în calitate de interpretare a instanței competente care reflectă un principiu general de drept internațional public, interpretarea Tratatului privind Carta energiei din Hotărârea în cauza Komstroy se aplică de la aprobarea Tratatului privind Carta energiei de către Comunitățile Europene și statele membre ale acestora,

AVÂND ÎN VEDERE că articolele 267 și 344 din TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei interpretări a articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei care permite ca litigiile dintre un investitor dintr-un stat membru, pe de o parte, și un alt stat membru sau Uniunea Europeană, pe de altă parte, să fie soluționate în fața unei instanțe de arbitraj (denumită în continuare „procedură de arbitraj în interiorul Uniunii"),

AVÂND ÎN VEDERE, în orice caz, că, atunci când un litigiu între un investitor dintr-un stat membru, pe de o parte, și un alt stat membru sau Uniunea Europeană, pe de altă parte, nu poate fi soluționat pe cale amiabilă, una dintre părțile la litigiul respectiv poate alege întotdeauna să îl supună spre soluționare instanțelor sau tribunalelor administrative competente în conformitate cu dreptul intern, astfel cum este garantat pe baza principiilor generale de drept și a respectării drepturilor fundamentale, consacrate, printre altele, în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

ÎMPĂRTĂȘIND înțelegerea comună exprimată în prezentul acord, potrivit căreia, în consecință, o clauză precum articolul 26 din Tratatul privind Carta energiei nu ar fi putut în trecut și nu poate în prezent sau în viitor să servească drept temei juridic pentru procedurile de arbitraj inițiate de un investitor dintr-un stat membru cu privire la investiții într-un alt stat membru,

REITERÂND Declarația nr. 17 cu privire la supremație, anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale în cadrul căreia s-a adoptat Tratatul de la Lisabona, care reamintește că tratatele și legislația adoptată de Uniune în temeiul tratatelor au prioritate față de dreptul statelor membre și că principiul supremației constituie o normă conflictuală în relațiile lor reciproce,

REAMINTIND, în consecință, că, pentru a soluționa orice conflict de norme, un acord internațional încheiat de statele membre în temeiul dreptului internațional se poate aplica în relațiile din interiorul UE numai în măsura în care dispozițiile sale sunt compatibile cu tratatele UE,

AVÂND ÎN VEDERE că, în urma neaplicabilității articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei ca temei juridic pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE, articolul 47 alineatul (3) din Tratatul privind Carta energiei nu se poate extinde și nu a fost conceput să se extindă la astfel de proceduri,

AVÂND ÎN VEDERE că, dată fiind neaplicabilitatea articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei ca temei juridic pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE, părțile care sunt vizate de procedurile de arbitraj în interiorul UE în curs, fie în calitate de pârât, fie în calitate de stat membru al unui investitor, ar trebui să coopereze pentru a se asigura că existența prezentului acord este adusă în atenția tribunalului arbitral în cauză, pentru a permite să se tragă concluzia corespunzătoare cu privire la absența competenței respectivului tribunal,

AVÂND ÎN VEDERE, în plus, că nu ar trebui înregistrată nicio procedură nouă de arbitraj în interiorul UE și CONVENIND că, în cazul în care se emite totuși o notificare a cererii de arbitraj, părțile care sunt vizate de procedurile respective, fie în calitate de pârât, fie în calitate de stat membru al unui investitor, ar trebui să coopereze pentru a se asigura că existența prezentului acord este adusă la cunoștința instanței de arbitraj în cauză, pentru a permite să se tragă concluzia corespunzătoare că articolul 26 din Tratatul privind Carta energiei nu poate servi drept temei juridic pentru astfel de proceduri,

AVÂND ÎN VEDERE, cu toate acestea, că tranzacțiile și hotărârile în cauzele de arbitraj în materie de investiții în interiorul UE care nu mai pot fi anulate sau desființate și care au fost respectate în mod voluntar sau executate definitiv nu ar trebui contestate,

REGRETÂND faptul că hotărârile arbitrale au fost deja pronunțate, continuă să fie pronunțate și ar putea fi pronunțate în continuare, de către instanțele de arbitraj în cadrul procedurilor de arbitraj în interiorul UE inițiate având în vedere articolul 26 din Tratatul privind Carta energiei, într-un mod care contravine dreptului Uniunii Europene, inclusiv astfel cum sunt exprimate în jurisprudența CJUE,

([7]) Hotărârea Curții de Justiție din 2 septembrie 2021, Republica Moldova/Komstroy, C-741/19, ECLI:EU:C:2021:655, punctul 66.
([8]) Avizul Curții de Justiție din 16 iunie 2022, 1/20, EU:C:2022:485, punctul 47.

REGRETÂND, de asemenea, că astfel de hotărâri arbitrale fac obiectul unor proceduri de executare, inclusiv în țări terțe, că, în procedurile de arbitraj în curs în interiorul UE care se presupune că se bazează pe articolul 26 din Tratatul privind Carta energiei, instanțele de arbitraj nu își declină competența și jurisdicția și că instituțiile de arbitraj continuă să înregistreze proceduri noi de arbitraj și să nu le respingă ca vădit inadmisibile din cauza lipsei consimțământului de a se supune arbitrajului,

AVÂND ÎN VEDERE, prin urmare, că este necesar să se reitereze, în mod expres și neechivoc, poziția consecventă a părților prin intermediul unui acord care să reafirme înțelegerea lor comună cu privire la interpretarea și aplicarea Tratatului privind Carta energiei, astfel cum a fost interpretat de CJUE, în măsura în care se referă la proceduri de arbitraj în interiorul UE,

AVÂND ÎN VEDERE că, în conformitate cu Hotărârea Curții Internaționale de Justiție din 5 februarie 1970, Barcelona Traction, Light and Power Company, Limited ([9]) și conform explicațiilor CJUE în Hotărârea în cauza Komstroy, anumite dispoziții ale Tratatului privind Carta energiei sunt menite să reglementeze relațiile bilaterale,

AVÂND ÎN VEDERE, prin urmare, că prezentul acord se referă numai la relațiile bilaterale dintre părți și, prin extensie, la investitorii din respectivele state membre ca părți contractante la Tratatul privind Carta energiei și că, prin urmare, prezentul acord afectează numai respectivele părți contractante la Tratatul privind Carta energiei care sunt reglementate de dreptul Uniunii Europene în calitate de organizație de integrare economică regională în înțelesul articolului 1 punctul 3 din Tratatul privind Carta energiei și nu afectează exercitarea de către celelalte părți contractante la Tratatul privind Carta energiei a drepturilor lor în temeiul tratatului respectiv sau îndeplinirea obligațiilor care le revin,

REAMINTIND că părțile au informat părțile contractante la Tratatul privind Carta energiei cu privire la intenția lor de a încheia prezentul acord,

AVÂND ÎN VEDERE că, prin încheierea prezentului acord și în conformitate cu obligațiile legale care le revin în temeiul dreptului Uniunii Europene, dar fără a aduce atingere dreptului lor de a formula cererile pe care le consideră adecvate în ceea ce privește costurile suportate de acestea în calitate de pârâți în legătură cu procedurile de arbitraj în interiorul UE, părțile asigură astfel respectarea deplină și efectivă a Hotărârii în cauza Komstroy, și subliniază lipsa forței executorii a hotărârilor arbitrale existente, obligația instanțelor de arbitraj de a pune capăt imediat oricărei proceduri de arbitraj pendinte în interiorul UE, obligația instituțiilor de arbitraj de a nu înregistra nicio procedură viitoare de arbitraj în interiorul UE, în conformitate cu competențele care le revin în temeiul articolului 36 alineatul (3) din Convenția pentru reglementarea diferendelor relative la investiții între state și persoane ale altor state (ICSID), întocmită la Washington la 18 martie 1965 și al articolului 12 din normele de arbitraj ale Camerei de Comerț din Stockholm (CCS), și obligația instanțelor de arbitraj de a declara că orice procedură de arbitraj în interiorul UE care se dorește a fi inițiată în fața acestora este lipsită de un temei juridic,

ÎNȚELEGÂND că prezentul acord se aplică procedurilor de arbitraj între investitori și state în care sunt implicate părțile la litigii în interiorul UE întemeiate pe articolul 26 din Tratatul privind Carta energiei, în conformitate cu orice convenție sau cu orice set de reguli de arbitraj, inclusiv cu ICSID și cu regulile de arbitraj ale ICSID, cu regulile de arbitraj ale Institutului de arbitraj al CCS, cu regulile de arbitraj ale Comisiei Organizației Națiunilor Unite pentru Dreptul Comerțului Internațional și cu arbitrajul ad-hoc, și

ȚINÂND SEAMA de faptul că dispozițiile prezentului acord nu aduc atingere dreptului Comisiei Europene sau al oricărui stat membru de a introduce o acțiune în fața CJUE în temeiul articolelor 258, 259 și 260 din TFUE,

CONVIN DUPĂ CUM URMEAZĂ:

SECȚIUNEA 1

ÎNȚELEGERE COMUNĂ PRIVIND NEAPLICABILITATEA ARTICOLULUI 26 DIN TRATATUL PRIVIND CARTA ENERGIEI CA TEMEI PENTRU PROCEDURILE DE ARBITRAJ ÎN INTERIORUL UE

ARTICOLUL 1

Definiții

În sensul prezentului acord, se aplică următoarele definiții:

1. „Tratatul privind Carta energiei” înseamnă Tratatul privind Carta energiei, semnat la Lisabona la 17 decembrie 1994 și aprobat în numele Comunităților Europene prin Decizia 98/181/CE, CECO, Euratom la 23 septembrie 1997, cu eventualele modificări sporadice;

([9]) Hotărârea Curții Internaționale de Justiție din 5 februarie 1970, Barcelona Traction, Light and Power Company, Limited, (Rapoartele CIJ 1970, p. 3, punctele 33 și 35).

2. „relații din interiorul UE” înseamnă relațiile dintre statele membre sau dintre un stat membru și Uniunea Europeană;

3. „procedură de arbitraj în interiorul UE” înseamnă orice procedură în fața unei instanțe de arbitraj având în vedere dispozițiile articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei pentru soluționarea unui litigiu între un investitor dintr-un stat membru, pe de o parte, și un alt stat membru sau Uniunea Europeană, pe de altă parte.

ARTICOLUL 2

Înțelegere comună cu privire la interpretarea și neaplicabilitatea continuă a articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei și la lipsa unui temei juridic pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE

(1) Părțile reafirmă pe această cale, pentru o mai mare certitudine, că împărtășesc o înțelegere comună cu privire la interpretarea și aplicarea Tratatului privind Carta energiei, conform căreia articolul 26 din tratatul respectiv nu poate și nu ar putea servi niciodată drept temei juridic pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE.

Interpretarea comună exprimată la primul paragraf se bazează pe următoarele elemente ale dreptului Uniunii Europene:

(a) interpretarea CJUE a articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei prin care se înțelege că dispoziția respectivă nu se aplică și nu ar fi trebuit nicicând să fie aplicată ca temei pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE; și

(b) supremația dreptului Uniunii Europene, amintită în Declarația nr. 17 anexată la Actul final al Conferinței interguvernamentale în cadrul căreia s-a adoptat Tratatul de la Lisabona, ca normă de drept internațional care reglementează conflictul de norme în relațiile lor reciproce, astfel încât, în orice caz, articolul 26 din Tratatul privind Carta energiei nu se aplică și nu se putea aplica ca temei pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE.

(2) Părțile reafirmă, pentru o mai mare certitudine, că împărtășesc înțelegerea comună potrivit căreia, ca urmare a absenței unui temei juridic pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE în temeiul articolului 26 din Tratatul privind Carta energiei, articolul 47 alineatul (3) din Tratatul privind Carta energiei nu se extinde și nu ar fi putut fi extins în niciun moment la astfel de proceduri. În consecință, articolul 47 alineatul (3) din Tratatul privind Carta energiei nu poate să fi produs efecte juridice în relațiile din interiorul UE atunci când un stat membru s-a retras din Tratatul privind Carta energiei înainte de încheierea prezentului acord, și nu ar produce efecte juridice în ceea ce privește relațiile din interiorul UE în cazul în care o parte se retrage ulterior din Tratatul privind Carta energiei.

(3) Pentru mai multă certitudine, părțile sunt de acord că, în conformitate cu interpretarea comună exprimată la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol și fără a aduce atingere acestora, articolul 26 din Tratatul privind Carta energiei nu se aplică drept temei pentru procedurile de arbitraj în interiorul UE și articolul 47 alineatul (3) din Tratatul privind Carta energiei nu produce efecte juridice în relațiile din interiorul UE.

(4) Alineatele (1)-(3) nu aduc atingere interpretării și aplicării altor dispoziții ale Tratatului privind Carta energiei, în măsura în care acestea se referă la relațiile din interiorul UE.

SECȚIUNEA 2

DISPOZIȚII FINALE

ARTICOLUL 3

Depozitarul

(1) Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene este depozitarul prezentului acord (denumit în continuare „depozitarul”).

(2) Depozitarul notifică părțile cu privire la:

(a) depunerea oricărui instrument de ratificare, de aprobare sau de acceptare în conformitate cu articolul 5;

(b) data intrării în vigoare a prezentului acord, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1);

(c) data intrării în vigoare a prezentului acord pentru fiecare parte în conformitate cu articolul 6 alineatul (2).

(3) Depozitarul publică prezentul acord în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și notifică depozitarului Tratatului privind Carta energiei, precum și Secretariatului Cartei energiei, adoptarea și intrarea sa în vigoare.

(4) Depozitarul invită depozitarul Tratatului privind Carta energiei să notifice prezentul acord celorlalte părți contractante la Tratatul privind Carta energiei.

(5) Prezentul acord se înregistrează de către depozitar la Secretariatul Organizației Națiunilor Unite, în conformitate cu articolul 102 din Carta Organizației Națiunilor Unite, după intrarea în vigoare a acestuia.

ARTICOLUL 4

Rezerve

Nu pot fi formulate rezerve cu privire la prezentul acord.

ARTICOLUL 5

Ratificarea, aprobarea sau acceptarea

Prezentul acord face obiectul ratificării, aprobării ori acceptării.

Părțile depun instrumentele de ratificare, de aprobare sau de acceptare la depozitar.

ARTICOLUL 6

Intrarea în vigoare

(1) Prezentul acord intră în vigoare la 30 de zile calendaristice de la data la care depozitarul primește al doilea instrument de ratificare, de aprobare sau de acceptare.

(2) Pentru fiecare parte care îl ratifică, îl aprobă sau îl acceptă după intrarea sa în vigoare în conformitate cu alineatul (1), prezentul acord intră în vigoare la 30 de zile calendaristice de la data depunerii de către o astfel de parte a instrumentului său de ratificare, de aprobare sau de acceptare.

ARTICOLUL 7

Texte autentice

Prezentul acord, redactat într-un singur exemplar în limbile bulgară, croată, cehă, daneză, neerlandeză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, maghiară, irlandeză, italiană, letonă, lituaniană, malteză, polonă, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă și suedeză, textele redactate în fiecare limbă fiind egal autentice, se depun la arhiva depozitarului.

DREPT CARE subsemnații plenipotențiari, pe deplin autorizați, au semnat prezentul acord.

Întocmit la …, la …

Pentru Regatul Belgiei,

Pentru Republica Bulgaria,

Pentru Republica Cehă,

Pentru Regatul Danemarcei,

Pentru Republica Federală Germania,

Pentru Republica Estonia,

Pentru Irlanda,

Pentru Republica Elenă,

Pentru Regatul Spaniei,

Pentru Republica Franceză,

Pentru Republica Croația,

Pentru Republica Italiană,

Pentru Republica Cipru,

Pentru Republica Letonia,

Pentru Republica Lituania,
Pentru Marele Ducat al Luxemburgului,
Pentru Republica Malta,
Pentru Regatul Țărilor de Jos,
Pentru Republica Austria,
Pentru Republica Polonă,
Pentru Republica Portugheză,
Pentru România,
Pentru Republica Slovenia,
Pentru Republica Slovacă,
Pentru Republica Finlanda,
Pentru Regatul Suediei și
Pentru Uniunea Europeană